

РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. Велико Търново, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ГАЛИНА КОСЕВА
Ирена Колева

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ГАЛИНА КОСЕВА Въззивно гражданско дело № 20234000500341 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 192/29.05.2023г. по гр. д. №200/2022 год. ОС- Русе е осъдил Прокуратурата на Република България да заплати на Д. Р. М., ЕГН *****, от гр.Русе, сумата от 150000лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, при законната лихва, считано от 25.03.2022г. до окончателното изплащане на сумата, както и 2916,67лв лихва за периода от 14.01.2022г.- 24.03.2022г.

Със същото решение съдът е отхвърлил иска за обезщетение за неимуществени вреди в останалата част в размера над 150000лв. за разликата до 650000лв., както и претенцията за присъждане на лихва върху главницата, считано от 04.05.2017г., като неоснователни.

Присъдени са разноски: Прокуратурата на Р България е осъдена да заплати на адв. И. Д., от АК- Русе, със служебен адрес ул.“Църковна независимост“ № 19, сумата 4530 лева адвокатско възнаграждение.

Срещу решението са подадени въззивни жалби от двете страни по делото.

Д. М., чрез адв. И. Д. от АК- Русе, обжалва решението в отхвърлителната част, както и в частта за лихвата за забава и нейният размер. Излага възражения, че компетентни да се произнесат за претенции за вреди от условията в арестите са гражданските, а не административните съдилища, при предявен иск по чл. 2 ал. 1 т. 3 ЗОДОВ, като се определи глобално обезщетение за всички неимуществени вреди във връзка с незаконното обвинение, прилагайки критериите за справедливост по чл. 52 ЗЗД. Счита, че не е определен справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди

съобразно чл.52 ЗЗД и съдебната практика- съда не отчетел икономическите условия в страната в периода 2017- 2023г., динамичните инфлационни процеси и сходни случаи по дела. Периода на лихвата върху главницата също бил определен неправилно от датата на влизане в сила на оправдателната присъда, до завеждането на иска, а началният период следвало да е от началото на „задържането под стража“ 04.05.2017г. до завеждането на делото 25.03.2021г.

Претендирано е да се отмени решението в обжалваните части и да се уважат исквете в пълният им размер.

Прокуратура на РБ обжалва решението на ОС- Русе в частта, в която е уважен искът за сумата в размер на 150 000 лв., ведно със законната лихва от 25.03.2022г.; за сумата 2 916,67 лева лихва за периода от 14.01.2022г.- 24.03.2022г.; както и за сумата 4 530 лева адвокатско възнаграждение. Излагат се възражения, че правните изводи на съда не са подкрепени от доказателствата по делото, а определените размери на обезщетението за причинени неимуществени вреди и на адвокатското възнаграждение, били несправедливи. Съдът кредитирал безрезервно показанията на разпитаните свидетели- заинтересовани и в родствени или много близки приятелски отношения с ищеца и членовете на семейството му. Не съобразил, че заболяванията, от които страдал ищецът, датирани от 2010г. и 2016г.- далеч преди образуване на наказателното производство- 2017г. Необоснован бил и извода на съда, че влошаването в здравословното състояние на ищеца е настъпило в резултат на образуваното и водено срещу него наказателно производство- той претърпял мозъчносъдов инцидент- исхемичен мозъчен инсулт още преди образуване на наказателното производство, привличането като обвиняем и задържането му. Не се доказвала причинна връзка между здравословните проблеми на ищеца и повдигнатото обвинение- той отказвал да приема предписаните му медикаменти, за което били изготвяни справки от служителите в РС „ИН“, следствен арест- Русе. Съдът кредитирал безрезервно заключението, че към 18.10.2022г. ищецът боледувал от посттравматично стресово разстройство и органично разстройство на настроението, провокирано от воденото срещу него наказателно производство. През периода, за който вещите лица приели, че ищецът бил напрегнат и тревожен и боледувал от посттравматично стресово разстройство и органично разстройство на настроението, той отправил множество закани както по отношение на част от свидетелите по воденото срещу него и още няколко лица наказателно производство, така и по отношение на разследващия орган и наблюдаващия прокурор. Присъденото обезщетение в размер на 150 000 лева било завишено и прекомерно. Съдът не обсъдил критериите по чл.52 ЗЗД за конкретният случай и не отчетел личността на увредения и данните за предишните му осъждания, начина му на живот и обичайната среда, това, че никога не е бил трудово ангажиран, поради което мярката за процесуална принуда не го е лишила от възможността да полага труд и да реализира доходи. Неправилен бил и извода, че Прокуратурата на РБ е съпричастна към медийното оповестяване на случая- същата не носела отговорност за действията на трети лица и медийното отразяване на случая във вестник „Утро“. Налице били основанията на чл. 5 от ЗОДОВ за освобождаване на Прокуратурата на РБ от отговорност, поради съпричиняване на увреждането от ищеца- със собственото си недоброръчително поведение сам допринесъл за образуването на наказателно производство срещу него и всички последващи действия, произтичащи от

това.

Претендирано е решението да се отмени в обжалваната част и да се отхвърли изцяло претенцията, в условията на евентуалност да се намали размера на присъденото обезщетение за причинени неимуществени вреди на Д. Р. М., при съобразяване на всички събрани по делото доказателства.

Апелативен съд- Велико Търново, като взе предвид данните по делото и обсъди възраженията във въззивните жалби, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Пред ОС- Русе е предявен иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ в размер на сумата 650 000 лева за: неимуществени вреди на основание обвинение в извършване на престъпление по чл.142 ал.3 т.4 пр.2, вр. ал.2 т.2, вр.ал.1 от НК, както и за престъпление по чл.142“а“ ал.5/изм./ предл.1, вр. с ал.1 от НК, като за първото е оправдан с присъда №20 от 08.07.2019г. по нощд №18/19г. на ОС- Русе, потвърдена с решение №249 от 16.12.2019г. по внохд №280/19г. на ВТАС, а по второто- с решение №69 от 29.06. 2021г. по внохд №313/20г. на ВТАС, оставено в сила с решение №60235 от 14.01.2022г. по н.д. №839/21г. на ВКС; и за бавно правосъдие. Претендирана е и мораторна лихва в размер на 105 000 лева от 05.05.2017г. до завеждане на делото, както и законна лихва от завеждане на делото до изплащане на сумата.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 04.05.2017г. е образувано досъдебно производство под № 946/2017г. по описа на ОД МВР- Русе. Ищецът е бил привлечен като обвиняем по същото с постановление: от 05.05.2017г./л.2-3 от ДП том 4/, за извършено самостоятелно и в съизвършителство престъпление по чл. 142 ал.2 т.2 вр. ал.1 НК; от 25.07.2017г. за престъпление по чл.142 ал.3 т.4 пр.2 вр. ал.2 т.2 вр. ал. 1 НК /л.46-47 от ДП том 4/.

С определение №223/ 06.05.2017г. по чнд №97/2017г. на ОС- Русе е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ спрямо М.. Същата е изменена с определение от 22.10.2018г. по внохд №333/2018г. на ВТАС в парична гаранция в размер на 1000 лева.

На 20.10.2017г. РОП е внесла в Окръжен съд- Русе обвинителен акт срещу ищеца и другите обвиняеми. Въз основа на обвинителния акт е образувано НОХД № 674/2017г. по описа на РОС.

От привличането на ищеца като обвиняем на 05.05.2017г. за тежко умишлено престъпление, за което наказанието е „лишаване от свобода“, до влизане в сила на оправдателната присъда на 14.01.2022г. / по обвинението по чл.142 ал.3 т.4 пр.2, вр.ал.2 т.2, вр.ал.1 НК- на 16.12.2019г., а за престъпление по чл.142“а“ ал.5/изм./ предл.1, вр. с ал.1 от НК, за което е прието, че не е предявено обвинение- на 14.01.2022г./, е изминал общо период от време 4г. и 8 м. Досъдебното производство е продължило около 5 месеца, а съдебното производство е продължило до 14.01.2022г., тъй като делото е връщано за ново разглеждане от стадия на разпоредително заседание пред първата инстанция или за ново разглеждане от въззивната инстанция. С присъда от 23.05.2018г по нощд №674/17г. на ОС-Русе /по чл.371 т.2 от НПК/, всички подсъдими по делото- Д. Р. М., А. Ю. Ю., М. Ю. Ю. и Г. И. Д. , са признати за виновни и осъдени за повдигнатите обвинения- че на 25.04.2017г в гр. Русе и в землищата на селата Червена вода и Николово отвлечли С. А. Б., като деянието е извършено от две или повече лица и по опасен за здравето на отвлечения начин, поради което и на основание чл. 142, ал. 3, т. 4 пр. 2 вр. ал.

2, т. 2 вр. ал. 1 НК и вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 НК М. е осъден на пет години лишаване от свобода при първоначален строг режим. С решение №273/04.01.2019г. по ВНОХД №333/2018г на ВТАС присъдата е отменена, поради липсата на предпоставки за разглеждане на делото по реда на чл.371 т.2 НПК и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Окръжния съд, от стадия на разпоредителното заседание. При новото разглеждане на делото с присъда №20/08.07.2019г. по нохд №18/19г. на ОС- Русе, Д. Р. М.: е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.142“а“ ал.5/изм./предл.1 вр. с ал.1 от НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от пет години, при първоначален общ режим; е признат за невинен и оправдан по обвинението по чл.142 ал.3 т.4 пр.2, вр.ал.2 т.2, вр.ал.1 НК. Присъдата е потвърдена с решение №249 от 16.12.2019г. по внохд №280/19г. на ВТАС, отменено с решение №92/14.09.2020г. на Върховния касационен съд по к.д. №138/20г. Следва ново разглеждане на делото, при което с решение №69/29.06.2021г. по внохд №313/20г. на ВТАС, присъдата по нохд №18/19г. на ОС- Русе е отменена в частта, с която всеки от четиримата подсъдими е признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл.142“а“ ал.5/изм./предл.1, вр. с ал.1 от НК. Решението на ВТАС е оставено в сила с решение №60235 от 14.01.2022г. по н.д. №839/21г. на ВКС.

Пред първоинстанционният съд са допуснати и изслушани две съдебно-медицински експертизи и съдебно- психиатрична и психологична експертиза за здравословното състояние на М., приложени са амбулаторни листи и документи от прегледи на лицето. От същите се установява, че Д. М. страда от различни заболявания- инсулинозависим захарен диабет с неврологични усложнения и придружаващо заболяване- хипертонично сърце без застойна сърдечна недостатъчност, диагностицирани през 2010г. и 2016г., както и от посттравматично стресово разстройство- към 18.10.2022г. Събрани са и гласни доказателства- разпитани са свидетелите А. М.а- съпруга на ищеца, М. Г., М. А..

От свидетелството за съдимост на Д. М., се установява, че същият е многократно осъждан и реабилитиран по право: първо като непълнолетен /17г./, с присъда в сила от 05.12.1986г., е бил осъден за престъпление по чл.256 ал.1от НК на ЛОС, като е отложено изтърпяването и е наложена възпитателна мярка „настаняване в ТВУ“; следват- присъда влязла в сила от 23.02.1989г., с която е осъден за престъпления по чл.381 НК, чл.383 ал.1 НК и чл.256 ал.1 НК, като на осн. чл. 23 ал.1 НК е наложено наказание лишаване от свобода 3 години, приспаднато е предварителното задържане и е определен общ режим при изтърпяване на наказанието; с присъда в сила от 14.10.1992г. е осъден за престъпление по чл.250 ал.1 б.“а“НК и е наложено наказание глоба; с присъда влязла в сила от 05.07.1999г. е осъден за престъпление по чл.129 ал.1 от НК на лишаване от свобода в размер на 1 година при общ режим /л.5 ДП том4/.

За да определи размер 150 000 лева на процесното обезщетение първоинстанционният съд е посочил, че: от събраните писмени и гласни доказателства и приетите експертизи, по безспорен начин са установени причинени болки и страдания, изключително влошаване на здравословното състояние на ищеца и унижения от злепоставяне в обществото, над обичайните за такива случаи; установени са негативните емоционални, психически и психологически терзания на ищеца, ескалирали и в суицидни тенденции; след приключване на наказателното производство с оправдателна присъда, ищецът останал притиснен, потиснат, избягвал разговори, променил

поведението си- от човек с авторитет в квартала, в който живее, се превърнал в човек, затворен в черупката си; случая бил медийно оповестен; влошено било здравословното му състояние до степен на 86% трайно намалена работоспособност. Първоинстанционният съд общо е посочил, че обезщетение в определения размер ще бъде справедливо предвид периода на угнетяващия психиката престой в ареста и появата на психически заболявания, претърпените инсулти, изпадането в диабетни кризи, породените потиснатост и затвореност, дискредитирането пред обществото, оставането без доходи по време на висиящността на наказателното производство, поради невъзможност да полага труд с оглед взетата най-тежка мярка за неотклонение, общественно-икономическите условия на живот в страната. ОС- Русе е изложил и съображения, че предвид предмета на делото и неговата фактическа и правна сложност, обективните данни за извършените процесуално-следствени действия с участието на подсъдимите и техните процесуални представители, не е налице хипотезата на чл.26 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата.

Въззивната инстанция споделя изводите на ОС- Русе, че са налице предпоставките за ангажиране отговорността на Прокуратурата на Република България по чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ, тъй като ищецът е бил обвинен в извършване на престъпление, за което е оправдан, като вследствие на наказателното преследване е понесъл страдания, изразяващи се в негативни емоции и стрес от воденото наказателно производство, не е могъл да изпрати баща си /починал на 02.05.2018г. л.23/- да отиде на погребението, тъй като бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“ до 22.10.2018г. Но не споделя изводите на ОС- Русе досежно определеният размер на обезщетението за неимуществени вреди, като резултат от установени над обичайните за такива случаи причинени болки и страдания, изразяващи се в изключително влошаване на здравословното състояние на ищеца и унижения от злепоставяне в обществото, по следните съображения:

Първоинстанционният съд не е отчетел в достатъчна степен обстоятелството, че М. многократно е бил осъждан, два пъти му е налагано реално наказание лишаване от свобода за други престъпления, като първата присъда е постановена още докато е бил непълнолетен, следвана от още три други присъди, вече като пълнолетен. Наличието на предишни осъждания е фактор, имащ значение за преценката относно личността на ищеца и обема на търпените неимуществени вреди, доколкото несъмнено лице, което не е било до момента обект на наказателна репресия и лице, което е осъждано, проявяват различна чувствителност и понасят в различен интензитет негодите от незаконното обвинение.

Неправилно ОС- Русе е приел, че поради наказателно преследване и мярката за неотклонение „задържане под стража“ М. е останал без доходи, тъй като по тази причина бил лишен от възможност да полага труд. Твърдение в тази насока няма дори в исковата молба, а от данните по делото се установява, че той не е бил трудово ангажиран и не е полагал труд, за да е лишен от доходите произтичащи от него. Видно от представеното решение на ТЕЛК от 2019г. за преосвидетелстване, в същото е посочено, че М. поради заболяванията си е бил с дата на инвалидност от 2010г. и 60% нетрудоспособност- т.е. още преди започване на наказателното преследване срещу него през 2017г. Това сочи липса на неблагоприятни последици за ищеца в сферата на професионална репутация и професионална реализация- обстоятелство, което също не е отчетено от първата инстанция.

Първоинстанционният съд не е отчетел конкретните общественоекономически условия на живот в страната при определяне на обезщетението в размер на 150 000 лева и стандартът на живот към периода на увреждането на ищеца /среден годишен доход НСИ- 5 586 лева за 2017г., минимална работна заплата- 460 лева/. Размерът на обезщетението следва да се определи според стандарта на живот към датата на деликта, за да не се превърне в източник на неоснователно обогатяване за пострадалия. В тази връзка неоснователно е и възражението в жалбата на Д. М., че следвало да се отчетат инфлационни процеси към 2023г. при определяне обезщетение за деликт от 2017г.

Въззивната инстанция не споделя извода на ОС- Русе, че са доказани изключителни вреди от страна на ищеца- лошо здравословно състояние именно и само поради воденото наказателно производство. Без съмнение, през целия период на наказателното преследване ищецът е търпял обичайните в подобни случаи неимуществени вреди- стрес, страх от несправедливо осъждане, накърняване на личното достойнство. Това се е отразило негативно и на здравословното му състояние, но същото е било влошено още преди образуването на наказателното преследване-заболяванията от които е страдал датират от 2010г. и 2016г., както сам е посочил в исковата си молба, били са хронични и с усложнения /Захарен диабет, на инсулинолечение, с неврологични усложнения- Диабетна полиневропатия- Хипертонична болест III ст. Хипертонично сърце, без застойна сърдечна недостатъчност. Ишемична кардиомиопатия. ИБС. Нестабилна стенокардия акцелерирана. Едноклонова коронарна болест- Дислипидемия- Обезитет I СТ- Невралгия на троичния нерв/. Заключениеята на вещите лица следва да се ценят в съвкупност с всички останали по делото писмени и гласни доказателства, а не изолирано и без анализ. В случая при преценка на същите, ведно с останалите медицински документи за здравословното състояние на М. и данните за диагностициране на заболяванията му преди образуването срещу него досъдебно производство, може да се направи извод, че наказателното преследване и взетата мярка за неотклонение са довели до влошаване на наличните рискови фактори за развитие на заболяванията, както са посочили вещите лица, но не са причина за възникване на тези заболявания.

Въз основа на изложеното въззивната инстанция намира, че наказателното преследване срещу М. и мярката му за неотклонение „задържане под стража“, макар да са се отразили на здравословното му състояние, като са влошили рисковите фактори за развитието на вече съществуващите заболявания, не те са причинили заболяванията му, които са хронични и датират години преди наказателното преследване, които са се влошавали и преди 2017г., видно от датата на инвалидизиране на М., преосвидетелстването на състоянието му и посоченото за промените в здравословното му състояние в решението на ТЕЛК за датата на първата му инвалидизация- 19.04.2010г.

Следва да се отбележи също, че посттравматичното стресово разстройство и органично разстройство на настроението, от които Д. М. страда към 18.10.2022г., съгласно заключението на комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза, касае период от 9 месеца след постановяване на оправдателната присъда на 14.01.2022г. Според вещите лица са налице данни, от които може да се направи извод, че психичното разстройство е провокирано от воденото срещу М. наказателно производство

и периодът, в който е бил лишен от свобода, но от това не следва извод, че същото се дължи единствено на тези обстоятелства.

От показанията на разпитаните по делото свидетели се установява, че Д. М. е бил притеснен, тревожен, неспокоен поради воденото наказателно дело срещу него. От същите е видно обаче, че отношенията в семейството и с роднините му не са се влошили, той е бил подкрепян от тях и приятелският им кръг, като тези, които са се отдръпнали отново са започнали да контактуват с него. Св.А. М.а- съпруга на ищеца е посочила, че неговите брат и сестра ѝ помагали; св. М. Г. /съседка в приятелски отношения със семейството/ е посочила, че хората не „не повярвали в това, което чули“, а Д. М. имал добър авторитет в квартала; св. М. А. /в приятелски отношения със семейството/ е заявила, че нееднократно е придружавала А. М.а, с която ходели на свиждане при Д. М., както и в гр. Велико Търново при обжалване на мярката за неотклонение, а „всички близки и познати много го съжалявали, защото те си знаели, че без вина излязъл виновен“.

Горепосочените обстоятелства имат съответното отражение върху размера на конкретно дължимото парично обезщетение, предвид на което въззивният съд намира за основателна жалбата на Прокуратурата на РБ в частта, че определеният размер на обезщетение за неимуществени вреди е завишен спрямо установеният по делото размер на вредите. Предвид така установените обстоятелства не е доказано пълно и главно, като се изходи от приетите за установени и в първоинстанционното производство факти, настъпването на изключителни трайни тежки последици за ищеца от повдигането на конкретното обвинение, по което е оправдан, специфични или над обичайните увреждания, произтичащи само от наказателното преследване, приключило с оправдателна присъда, за да е налице основание за присъждане на обезщетение в размера претендиран в исковата молба, или размера определен от първата инстанция.

Отчитайки социално- икономическите условия и стандарта на живот в страната към датата на влизане в сила на оправдателната присъда, настоящият съдебен състав намира за справедливо по размер обезщетение, което би репарирало процесните неимуществени вреди, търпiani от ищеца, сумата от 18 000 лева. При определянето на общия размер на обезщетението, въззивната инстанция отчита и факта, че осъждането на ответната ПРБ има основно репариращо действие- предвид моралния, а не имуществен характер на процесните вреди.

С оглед на гореизложеното решението на ОС- Русе следва да бъде отменено в частта, в която предявеният по делото иск за обезщетение за неимуществени вреди е уважен над сумата 18 000 лв. до размер на сумата 150 000 лв., като вместо това бъде постановено отхвърляне на иска и за тази част, ведно със законната лихва върху нея.

В останалата обжалвана част, с която искът за обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен до размер от 650 000 лв., ведно с претендираната законна лихва, обжалваното решение е правилно като краен резултат и следва да бъде оставено в сила в тази част.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба на Д. М., че компетентни да се произнесат за претенции за вреди от условията в арестите са гражданските, а не административните съдилища, като определят глобално обезщетение при предявен иск по чл. 2 ал. 1 т. 3 ЗОДОВ. Съгласно Тълкувателно постановление №2/14г. от 19.05.15г. на ОСГК на ВКС и на

Първа и Втора колегии на ВАС -т. 8, делата по искове за вреди от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на органите по изпълнение на наказанията при и по повод изпълнение на наказанията лишаване от свобода и пробация, или задържане с мярка за неотклонение задържане под стража, са подсъдни на административните съдилища. Съдът определя глобално обезщетение по чл. 2 ал.1 т.3 ЗОДОВ /ТР 1/2022/27.11.2023г. по т.д. №1/2022г. ОСГК, ВКС/ за вреди от обвинение в извършване на престъпление, по което лицето е оправдано, задържано под стража и за бавно правосъдие, което в случая е направено, като в частта, в която от ОС- Русе е прието, че не е налице бавно правосъдие, не са изложени възражения във въззивната жалба на М..

Неоснователно е и възражението във въззивната жалба на Д. М. за присъждане на законна лихва върху обезщетението от посочената в исковата му молба дата 04.05.2017г. В съответствие с дадените разяснения в т.4 от ТР на ОСГК на ВКС №3/22.04.2004г. по тълк.д. №3/2004г. законна лихва се присъжда, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда /в случая- 14.01.2022г./, както е присъдена от първоинстанционният съд.

За първи път във въззивната жалба на Прокуратурата на РБ е изложено общо възражение по чл. 5 ЗОДОВ за освобождаването ѝ от отговорност. Възражение за съпричиняване на вредата от пострадалия Прокуратурата не е навела в срок с отговора на исковата молба, поради което то не е разглеждано от първата инстанция и не може да се разглежда за първи път от въззивният съд, още повече, че дори не е посочено какво е недобросъвестното поведение на ищеца и как е допринесъл с него за образуването на наказателно производство.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба на Прокуратурата на РБ, че същата не носи отговорност за медийното оповестяване на случая. По делото се установява, че в медии/сайта „Дунав мост“ са се появили публикации, идентифициращи ищеца и съдържащи фотографии с образа му, на които същият е конвоиран от полицаи в съда, но не се установява да е налице причинна връзка между действия или бездействия на органите по разследването и Прокуратурата, с оповестяването на обвинението срещу ищеца. Налице е обаче обективно създадено условие за формиране на негативно обществено отношение към личността на ищеца сред неограничен кръг от хора, което обстоятелство правилно е съобразено при определяне отговорността на ответника от първоинстанционният съд /ТР №5/15.06.2015г. по тълк.д.№5/2013 г. на ОСГК на ВКС/.

Промяната на крайният резултат по делото налага отмяна на обжалваното решение и в частта му относно разноските. На основание чл.10 ал.3 изр.1 ЗОДОВ Прокуратурата на РБ следва да бъде осъдена да заплати на ищеца направените от последния разноски за заплатените държавни такси в производството пред двете съдебни инстанции по делото- в пълния им общ размер от 15 лв. Също предвид крайния изход на делото, на основание чл.38 ал.2 ЗА ответната ПРБ следва да бъде осъдена да заплати на процесуалния пълномощник на М. адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на доверителя му в производството пред двете съдебни инстанции по делото, съобразно изхода на делото, а именно- сумата 1049,63 лева /от които: 807,23 лв. за първата инстанция и 242,40 лв. за въззивната инстанция съобразно отхвърлената част на жалбата на другата страна/.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 192/ 29.05.2023г. по гр. д. №200/2022г. на ОС-Русе В ЧАСТТА, в която : Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Д. Р. М., ЕГН *****, от гр.Русе, обезщетение за претърпени неимуществени вреди над сумата 18 000 лева, до размер на сумата от 150 000 лева, ведно със законната лихва от 25.03.2022г.; е присъдена лихва за периода 14.01.2022г.- 24.03.2022г. в размер на 2 916,67 лева върху главница 150 000 лева; в частта за разносните, вместо което постанови:

Отхвърля предявеният иск за неимуществени вреди за сумата над 18 000 лева до размер на сумата 150 000 лева, като неоснователен и недоказан.

Законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди се дължи, считано от 14.01.2022г.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Д. Р. М., ЕГН *****, от гр.Русе, направените пред двете съдебни инстанции разноси за ДТ в размер на 15 лева.

ОСЪЖДА, на основание и чл.38 ал.2 ЗА, Прокуратурата на Република България да заплати на адвокат И. Д. от АК- Русе сумата 1049,63 лева-адвокатско възнаграждение за производството пред двете съдебни инстанции по делото.

Потвърждава решение № 192/ 29.05.2023г. по гр. д. №200/2022г. на ОС- Русе в останалата обжалвана част.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок пред ВКС на РБ, при условията на чл.280 ГПК .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____